

SLOBODAN VUČKOVIĆ

HRAM
ZLATNOG
LOTOSA

SLOBODAN VUČKOVIĆ

**HRAM
ZLATNOG LOTOSA**

Bar, 1982.

biblioteka „VERTIKALE“

**urednik
Maksim LUTOVAC**

**likovna oprema
i ilustracija
Dobroslav · Miško MRDAK**

**izdaje:
Književni klub - BAR**

pjesnik na putu

Na putu pjesnik
usamljen bdi.
Put pred njime -
uske skrivene staze
negdje iz nadanja prizivaju
meleme, sabrata, tajno ovozemaljske,
tajne vanzemaljske.

Putevima ko hodi mora znati
vidjeti put i znake pored puta,
život u obilju, stalno veselje,
neskrivene skrivene istine
koje uslišanjem tijelo bodre
i duhu prikazuju Svevišnji lik Običnoga.
Obični lik Svevišnji kroz put se
prikrada.

Ko vidi
od vida opstaje,
opstanku se raduje,
raduje se radosti,
veseli se veselju,
veseljem put začinja
i ostaje začet.

Začet putnik sam od sebe
sebi trag istražuje
u znacima pored puta
želi da se prepoznaje.

***neka horovode nategnu
bubnjeve***

***Ovom obalom koračam vječno
Između pijeska i pjene.***

Halil Đubran

istambule, istambule

Zuku Džumhuru

Sav probuden na vratima Istoka
u tebi se prisjećam života prošlih
karavana sa svilom i kadifom, pašaluka,
grlatih hodža, glzdavih konjanika, krvnika,
bokatih haremskih plesačica, isukanih sablji.

Kao mjehurići u nargilama kupe se sjećanja
u meni kroz pretke koji ti znavaše čudi.
Istambule, Istambule
otvaraš dveri i pokazuješ
nekad skrivene tajne ezoterički čuvane.
Od tvog sjaja je ostalo samo malo
za one koji još dolaze bez turističkog zanosa
samo još malo bogastva i svemoći koja se ruši.
Sve tvoje blago je izgubilo cijenu u nanosu
vremena i otuđenosti
koje nema razumijevanja za tvoje darove.

Stojiš stamen kao bareljefni hram
u kojem trepće Sultanov dijamant
koji čuvaju hiljade stražara
što mrzovoljno obavljaju svoj posao
i snivaju povišicu.
Tebi nema cijene jer te niko ne može kupiti,
tvoji su darovi teški kao vjekovi
što kriju misteriju na kojoj počivaš.

Kapali čaršija još ima života,
ima dara da mi na tren odagna teške misli,
da me uzme bez pare u džepu
da se daje kao da je moja
i da me ne pusti na ulicu među ljevičare
koji nevješto pokušavaju da se igraju politike
i da gube glave kao petoparce.

Teče Bosfor kroz tebe kao što je tekao i na početku
teku vladari i samodršci kao što su tekli i prije,
na tvom trbuhu se igraju vijekovi i egocentrici.
Ti samo ponekad uzdahneš kada me plijeniš,
kada mi tiho pričaš o radostima.
Ti, kroz kojeg je prošlo sve,
stojiš kao i na početku
osmjehuješ se tajanstveno i otvaraš srce,
daješ što se ne može uzeti.

Sakriješ se ponekad u Plavoj džamiji,
ponekad u Aja Sofiji među vizantijske vitezove,
među uživaoce čaja na ulicama.
Šapćeš u vrtovima pjesnicima,
pričaš im o Šali Stvoritelja,
o sebi sa različitim gospodarima,
koji su ti mijenjali imena
i kako si ostajao isti
naučivši da nosiš raznotika odijela dobro skrojena.

Istambule, Istambule
pusti me da ti pjevam sada
kada je prošlo sve, već mi je lakše -
nema više kućučenja, oštrog kolja,
janičara.
Svi smo isti kao i na početku.
Što smo htjeli to smo i dobili -
igralo se vrijeme žmurke sa nama.
Sve ti prosto što ti je bilo
više nijesam tvoj
u Stambolu na Bosforu
ti bijaše moj.

Istanbul, septembra 1976.

leoplold od dakra

Tam - tam, kora i balafon odzvanja
u crnoj maski
kao pjesma ribara dok potežu mrežu
na obali Dakra okupanog Atlantikom.

Crna maska govori jezikom patnje,
govori jezikom naroda,
rukom naroda koja joj ostavi lik u drvetu.

Senegal vođen pjesnikom,
crnim pjevačem pustinjaških vjetrova,
ljubavnikom crnih ljepotica
koje iskosa ispod velova
sijevaju sniježnim bjeonjačama.
Senegal sa pjesnikom pred narodom,
sa pjesmom pred patnjom,
sa pjesnikom državnikom, državnikom pjesnikom.

Leopold Sengor pjeva crnim igračicama
koje na bedrima nose žar Sunca,
okus soli i miris kože
što ih bijelci za roblje namijeniše.

Pjesnik uči narod slobodi
ljepoti svojih tijela koja slobodno igraju
na pustinjaškom pijesku.

Leopold od Dakra duva u zurile od tikovine,
duva u vjetrove učeći ih pjesmi radovanja,
umiruje pustinjaške aveti pomahnitalog pijeska,
smljuje uznemirene duhove oko kolibe.
Sin Mandinga pustinjaškog viteza
sa Preverom azbint pije u pariske zore
i Senom kao rijekom Senegal brodi
znajući da i ona okeanu vodi
Atlanskom pjenušavom vijencu koji kiti
crnu lijeposvitu Afriku.

Afričko sunce grije Sengora u Parizu,
a Pariskom sunčevom izlasku se raduje u Dakru
znajući njegov darovljiv sjaj.
Pjesnik snovidljiv pritajen
u kabinetu predsjednika vlade sniva
sunčana darodavija svim narodima svijeta.

Dakar, novembra 1970.

Kilimandžaro

Tri oka na vrhu crne Afrike,
gledaju u nebo iz svoje žar utrobe,
i suknuo bi smijeh kao oganj sa nakovnja
Crnog Totema,
zarumenili bi se dlanovi tam - tam svirača,
kora i balafon bi zalgrali u rukama tanzanijske maske,
kada bi se samo malo hladnog daha, vrha Kilimandžara
spustilo u doline, koje Sunce vulkanskim dahom prži.

Dječak Bao - Bo užarenim okom topi snijeg vrha Kibo
dok mu se u srcu prikrada ice cream
sa okusom mediteranske narandže.
Na seoskim vašarima djevojke
nauļjenih golih grudi i trbuha
igraju igru Postojanja bez stida i kajanja
i u transu trbušnog bjanja,
kao da bijele zube mjere kristalnim glečeroṃ Kilimandžara.

Crni gorostas sa bradom od oblaka
nije ni slutiti mogao da će njegovi podanici
okajavati crnu sudbinu
na bijelim pamučnim poljima Virdžinije,
pjevaјуći bluz kao jedini izlaz.

I kada se znoje crna tijela na berbi
znoji se i moćno tijelo tvoje, Kilimandžaro
i kao da želiš da ih vratiš i ujediniš,
da razbļeš okove i provališ brane
i da im pokažeš Oca, Sina i Svetog Duha,
da u tvom skutu oltar uzdignu i Sveti Totem
vrate i tvojim se rosnim blagoslovom rashlade.

Nemoj se radovati što te Kraf i Regman otkriše 1848.
to je samo bio put kako do tebe da se dođe
i kako da ti se podanici u lance,
kao roblje odvedu
i kako da te već 1889. avanturista Majer
svojim planinarskim čizmama izgazi
pokazujući svijetu da nijesi tako veliki
i da te čovjek može obuzdati.

Od boli si samo ponekad iskašljao krv i suzu
i kroz ogranj i lavu
izbacio tugu iz utrobe Afrike,
tugu sudbine i lošeg početka,
jer je sve moglo drugačije biti
kada bi nečem drugom mogao služiti,
a ne samo ulivati strah svojim očima
koje u pakao gledaju.

Kilimandžaro, oče Afrike,
još jednom udi u pjesmu i dah mašte,
okupi sve horovode, nek nategnu bubnjeve
i neka ritam dozove sve duhove
koji su ostali na rtu Dobre Nade.
Naniži svoje biserne dinuće i minduše
pokaži svoje ljepotice
neka svjet vidi u svojoj ljepoti
Crnu Ljubavnicu i Crnog Ljubavnika
damar i titraj, goli dlan i taban
i crno - bijeli, odbajani san.

liza sa mauricijusa

Liza sa Mauricijusa ima osmijeh od zrelih datula
hod palme dok se njiše i šušti u krošnj,
miris šumarka iznad Port Luisa,
okus mlijeka kokosovog oraha.

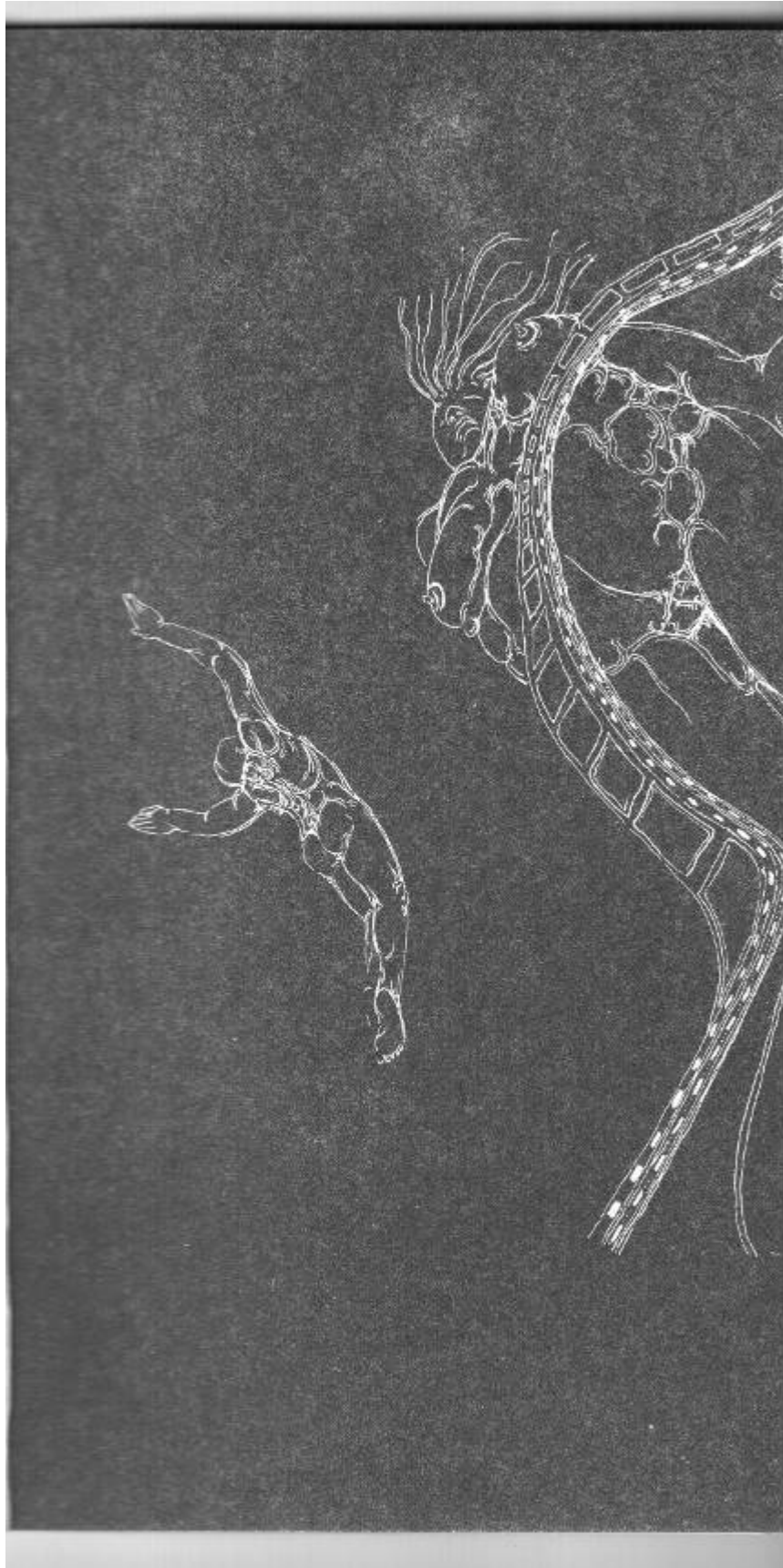
Lizu poznaje svaki mornar
koji zna da bos hoda zelenim plažama ostrva.
Znaju je ruski i američki ribari
koji čekaju sezonu lova.
Love je polaroidima rijetki turisti
koji svijetom traže ovozemaljska čuda.

Dok lagano izlazi iz mora,
puštajući da se kapi slivaju niz tamna bedra,
nastaje tajac koji štira za srce
i hipnotično drži u vlasti sve prisutne.
Tada staje vrijeme dok Liza drži konce potsvijesnoga
i u glavnom kadru zatilče sve zbunjene.

Remeti ustaljeni red neuhvatljiva Liza,
zaustavlja disanje i vjersku povorku pobožnih Indusa,
stvara nered u saobraćaju
i red pred burdeljom madam Niko.
Djevojke obećavaju da će doći oko ponoći
Liza koja mami skupa pića
i uvijek ostavlja kratkih rukava.
Liza jedina utjeha na putu do beskraja,
Liza ko zadnja ispunjena želja,
Liza sa osmjehom od zrelih datula.

Ona je javno čudo
i zaštitni znak beskućnika,
bez nje se nebi moglo dugo sanjati
zato madam Niko čuva svoju tajnu
kao jedinu poslovnu šansu
i na sigurnom mjestu skriva
Lizu sa Mauricijusa koja umire od sifilisa.

Port Luis, februara 1971.

singapur

Razapet na jarbolima prekomorskih brodova
Lavljji grad kroz vjekove duva u jedra
svjetske trgovine.
Sa njim su trgovali, kupovali ga i preprodavali,
mijenjali se gospodari sa trgovačkim ambicijama,
a grad je bivao naizgled sve raskošniji
i mnogi koji ga nijesu znali skupo su ga platili.

Čovjeku se učine bliska sva blaga svijeta
kada se nađe u ruke lukavih trgovaca
koji izvlače i zadnji dinar lakomom.

Razapeo se tako jedne zore grad sa rikom lavova
o katarke broda „Suton“
i objesio svoju robu
pred okom nezasićenog palubnog oficira
koji je naučio da se ogleda u tuđem sjaju.
Čitavi Singapur što živi na tezgi
odvagao je svoje izazove u njegovim očima -
kada se uselio u potpalublja
kao da mu se zavlačil pod kožu.

Trgovci, prostitutke i kafandžije
najbolje poznaju dušu mornara i samotnika -
zato im se ne mogu oduprijeti.
Sve poroke oni znaju dovesti do čednosti
kada se njihovi vještji prsti
poigravaju srcem željnog nježnosti.

Prodaće ti i ono što nijesi želio kupiti,
ljubiće te usnama koje su mnoge ljubile,
daće ti pića bljutava, ali opojna -
bićeš u njihovim nezaobilaznim rukama.

Singapur sa srcem od nagodbe,
podatim tijelom u ljubavi vješte Malajke
pićima u koja kaplje opijum.
Singapur bez kojeg se ne može,
koji nudi i ispod cijene
oči od japanskih kamera i teleobjektiva,
uši od toki - vokija, usta od tranzistora,
srca od nagodbe,
tijela od podatih Malajki.

Singapur, decembra 1970.

ulica kokošaka

Miris uličnog kečapa,
predvečerje sa mirisom čumura u sjećanju,
vegetarijanac sa očima od zrna bijelog grožđa
gazi kroz mirnu povorku turista i skitnica
Ulicom kokošaka u večernje slijepilo.

Hindukuš u njedrima krije Malisore
turbane, puške, borbu pasa i klanjanje.
U Bamijanu u stijeni stražari Buda
muslimani se ne sjećaju ko je i odkuda.

Chicken street oaza beskućnika
trgovaca, istraživača, narkomana i bludnica,
pasioniranih sakupljača svjetskih gluposti,
trezvenih turista u aranžmanu putničkih agencija,
putnika oko svijeta za trinaest dana sa popustom,
proizvođača hašiša iz Mazar - i - Šerifa.

Besplatna večera kod Božje djece,
zapapreni pire od spanaća,
evropske djevojke velikih grudi
tijelom primaju u udruženje.

Sumrak u Ulici kokošaka
dugi far „Volge“ i „Moskviča“
baca svjetlost do Pika komunizma
jedinim asfaltnim putem kroz Afganistan.

Veče odpočinje kokošijim slijepilom
prohibicijski opusti ulica,
turisti se zabavljaju u gostinskim kućama
koje garantuju diskreciju i imunitet
za plaćenih nekoliko flaša coca-cole i lule hašiša.

U kući „Purple haze“ nema generacijskog jaza i nacionalnosti
svi su braća u očekivanju Svevidječeg,
iluzija postaje dubrište Novog i Starog Svijeta
vjeruje se samo duhu zajedništva prije policijskog časa u 22^h.

Puteno i krhko tijelo francuske studentkinje
zaboravilo na dijalektiku i egzistencijalizam
slavi muslimansko višeženstvo
za utočište i obrok na dan.

Tijelo je zabluda, duh je vječan -
mislil i daje se Lili iz Liona
za čitam na sat i dozu opraštanja.

Perje leti Ulicom kokošaka
i lagano pada kao snijeg u zavičaju.
Odsjek njemačke policije za borbu protiv narkomanije
radi jednokratno i pedagoški utiče
na iskrivljeni svijet bjelosvjetske omladine.
Za svoje klijente jednom mjesečno
organizuje svečani povratak kući
gdje ih očekuju brižni roditelji
i rezervacija za krevet u boljoj nervnoj klinici.

Leti perje u Ulici kokošaka u Kabulu
i lagano pada kao snijeg u zavičaju
dok mirno prolaze muslimanski vjernici
umotanih glava do očiju.

Kabul, oktobra 1976.

čežnjiva pjesma punog mjeseca

*Moje se uši otvaraju da čuju, a moje oči da vide
to svijetlo unutar duše koje sija van mene.*

Rig - veda

zlatni hram u amritsaru

i bi Sri Guru Nanak,
otac i praotac pendžapskih Sika,
rozi turban od svile i isukana sablja
u odeždi od kadife sa rukom na knjizi „Grantha“ -
zakonu i luči morala bradatih i dugokosih
junaka sjevera Indije.

Vratar Indijskog kontinenta sa zapada
bos, u svili, sa turbanom i nikad bez sablje
odvažno i mirno čuva svoj obraz, vjeru i slobodu
i na paklstarsko-indijskoj granici bratski pruža ruku.

Zaboravi na ime, porijeklo i vjeru
kada ulaziš u Zlatni hram
i ne zaboravi da skineš cipele.
Plavi, zeleni, crveni mermér, čist i gladak
pod bosim stopalama na trenutak
zadržava topli dah mojih nogu
i trag odakle sam došao.
Trag ostaje za mnom i polako se gubi
dok ulazim u svijet Zlatnog hrama
koji kao zlatni lotos
na širokom jezeru unutar tvrđave miruje.

Bezgranična ljubav bradatih Sika iz Amritsara
kanula je ovu božansku suzu i na njoj
stvorila hram za sve vjere i bratsku ljubav.
Sinovi Muhameda koji objubiše kćeri Majke Indije
i koji ostadoše na samoj kapiji Univerzuma
čuvaajući mir i red kosmosa indijskog Bramana
sada sa mnom sjede oko Oltara vječne vatre
dok pjeva vrli pjevač,
a harmonijum i tabla udaraljke pune uši
pjesmom od koje se ne misli već podmišljati
u trenu zaborava što ga blagi zvuk donosi.

Pjeva bijela dugokosa glava o vremenu
što prođe, junaštvu i prkosu,
o neokrvavljenoj sablji, pobjedi duha nad tijelom.

Noć se spušta
I turisti izlaze iz hrama sa zlatom u srcu
i lakši navlače cipele na izlazu,
kupuju sik narukvice i sliku Guru Nanaka,
tabla udaraljke i skoro preporođeni
odlaze na razne strane.

Jedem slatko, zašećereno sveto tijesto
i ljuto zapapreno povrće i umoran
u grudl zadužbine Sri Guru Rama ulazim.
Amam u središtu građevine toplo odiše
kupamo se svi zajedno bez razlike i pripadnosti
vjere, opredjeljenja, polnosti, imućnosti i trezvenosti.
Vodi se priklanjamu i kap postajemo.
Na kamenom podu u bijele tanke pokrivače lijegamo.
Nad nama mirno i odvažno Sik stoji,
i čuva nas dok spavamo
u zadužbini narodnog oca Sri Guru Rama.

Amritsar - Pendžab, oktobra 1976.

benares na gangu

Vječni Gang se široko, mirno i moćno valja
kroz grad koji pije rosu Himelaja.
Benares, grad svetaca, opušten se predaje
svemu novom kao da zna
da je to igra kratkotrajna i čestica prolazna.

Jutro i večer su za kupanje
i Gang ih uzima na svoje svježije obale
okupane suzama vrha svijeta.
Sveti ljudi, svete krave i svete relikvije,
sveto jutarnje cvijeće ubrano za prodaju
u prvim jutarnjim časovima,
svete ulice, sveti mirisi i sve sveto, u Benaresu je.

Student sanskrita sa Varanasi univerziteta
sa mirisom Veda u glavi i trajnom čežnjom
za slavom Velikog Bharata ubijedio me je
da je sanskrit korjen ljudske riječi
i da je prvi simbol i prva riječ u njemu izgovorena.

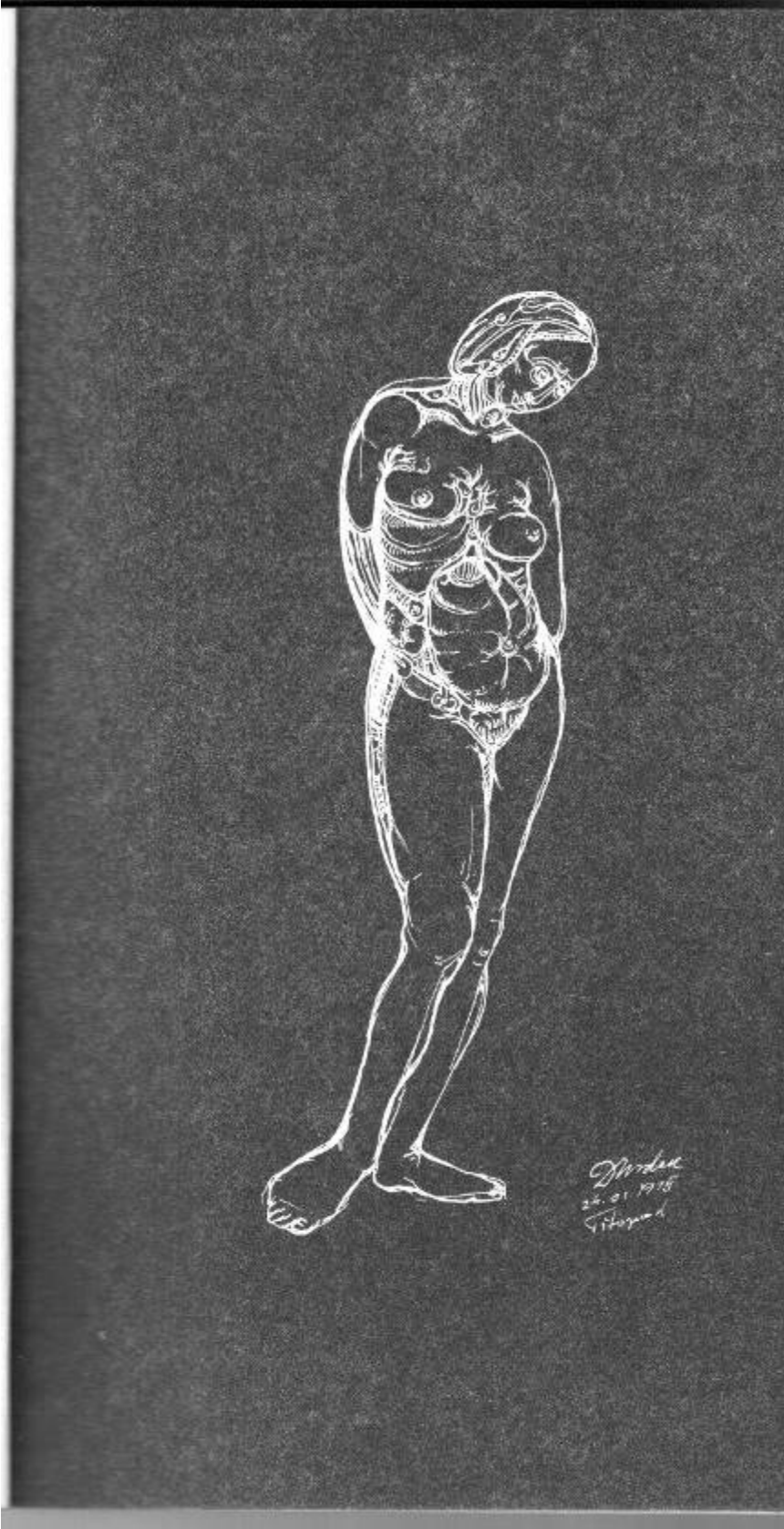
Om namah Shivaja... Om
Prva i posljednja riječ... Om.
Om su izgovarali prvi bogovi
i pokazali ga ljudima.
Om se govori kada se izdiše
i umorni i teški zrak iz pluća izbacuje.
Om - i skupaš oči, utanjaš u riječ
koja nema značenja, ali koja vjeruje.

Benares na Gangu -
Žuti lotos na suzi najviših očiju -
trag koji je ostavila Istorija
i prva Majka roditelja.
Povijest na ulicama, na licima ljudi
na kravama koje mirno preživaju u gradskim pojatama.

U Benaresu teško da ćeš naći servis za opravku automobila
ali servis za opravku raznobojnih papirnatih zmajeva
zauzima prostor u ozbiljnim poslovnim ulicama.
Svi dižu raznobojne zmajeve
i za vrijeme praznika nebo je ljepše
i vrijeme staje dok se šareni zmajevi
lelujaju na nebu, zastaje dah.
Poželim da vjerujem u to što oni vjeruju
i da ozbiljno uzmem kraj kanapa
i podignem zeleni zmaj u nebo.
Djeca, žene, muškarci i starci -
svi gledaju u raznobojne zmajeve iznad grada.

Benares na Gangu -
jutranja i noćnja,
zvuci sitara iz hrama na obali,
miris sandalovog drveta,
mokra roza svila pripijena na mladim djevojkama
za vrijeme prvog jutarnjeg kupanja,
zvuk Krišnine Flaute nad gradom.

Benares, novembra 1976.

sveti hram ljubavi

Cio svijet zna kako voli slavni šah Jahana
što u Agri podiže spomenik voljenoj ženi,
dviije decenije građen, najveći hram ljubavi Tadž Mahal.

Suze ne bjehu dovoljne da optaču izgubljenu ženu.
Samotni Vezir od Ljubavi u svom vrtu tugovaše
i jedne noći, za punog mjeseca,
bijeli hram mu se u suzi objavi
i vidje svoju voljenu
kako svjetlolika i uspavana leži.

Cio svijet zna kako voli slavni šah Jahana
kada okupi hiljade majstora od zanata
što mermer i drago kamenje
kao u nisku, sa đerdana šahove miljenice,
nižu u hram od ljubavi.
Mauzolej sa četiri minareta,
za četiri strane svijeta,
sa kojih svako veče grlati šahovi pjevači
slave ljubav prema ženi,
i kao molitvu večernju,
slavnom ljubavniku donose lagani mir.

I opet, za punog mjeseca, veličanstveno sija
bijeli hram ogledajući se u vodi
i budeći čudna titranja duše koja naslućuje
svjetloliki osmijeh šahove miljenice.

Svjetlolika prerasta, svojom ljubavlju, ovozemaljski izgled
i pojavljuje se uvijek za punog mjeseca,
vjernicima ljubavi,
što dolaze da se uvjere u njenu moć.

Cio svijet zna kako voli slavni šah Jahana,
kad naredi da se čitav hram ukrasi cvijetnim ornamentima,
kako bi voljena vječno u cvljeću ležala
i kako bi joj duša cvijetnim nektarom mirisala.

I još miriše sveti hram ljubavi
sve kao da iz mermera mirišljavo cvijeće raste,
a čuvari hrama pričaju da to njena duša miriše,
jer u hramu nema ni jednog zasađenog cvijeta.

Cio svijet zna kako voli slavni šah Jahana.

Agra, 10. novembra 1976.

ašokina budistička misija u meruliju

Čedomilu Veljačiću

Legenda govori:

„Ašoka car Indije bješe

i moćnu vojsku imaše.

Pod pogledom svojim

sve u red dovođaše.

No, jednom se caru Ašoki slavnom

sablja omače i njegove štitonoše

grdan pokolj i zulum nedužnih načiniše.

U svijetlom liku tada njemu

Buda presvijetli dođe

i na grijeh mu ukaza.

Suza mu kanu i svu vojsku tugom zali,

vojsku raspusti, a oni koji nijesu nikoga znali,

do Ašoku slavnog i velelijepog,

sa njim ostadoše i žutu svilu obukoše.

Sablje skidoše, glave obrljaše

i svetim likom Bude se okitiše.

Bosonog, prosvijetljeni vitez

velikom Indijom je hodio

i prije ovog vijeka narod

u Sidartinom srcu svetio,

i hramove Budine misije po zemlji gradio.“

Ashoka mision - Meruli
na dohvata milionskog Nju Delhija
miruje par koraka od solitera, vreva,
čeljusti automobilske buke, žege
i neutoljene žeđi urbanog Indusa.
Ulazim u vrt koji stotinama godina cvjeta
i zemljinu dušu kroz cvljet odslikava.
Tišina, nekoliko svilenožutih monaha,
izvor u kamenu, mali hram prekriven laticama cvijetnog drveta.

Budisti hodaju kao gazele i bosa noge ne praše,
dok gledaju svojim mirnim, sanjajućim pogledom -
ništa ne govore, ali mi puno kazuju.
Uveče rižu dijele i između udaraca ručnog gonga
pjevaju samo sebi znane pjesme, kao djeca.
U ruci im još nerascvjetan pupolj čeka
da ga nevinim dahom otvori,
da im u lice pogleda.

Nježni Čedomil na Cejlonu miruje,
hiljade kilometara su među nama,
i dok gledam ovog mu sabrata,
kao da sam sa njim.
Isti su bez obzira kojim su putevima došli,
bez obzira gdje se nalazili svi su nježni
kao moj mladi brat, dok je bio dijete.
Ustaju zorom, briju se, meditiraju, rade u polje
jedu rižu, jabuku, karfiol i piju vodu;
iz polja se vraćaju laki kao i kad su otišli.
Umora nema - nije ga ni bilo.
Sve što je u nama, spolja je
pa neka tako i ostane.

Naveče pjevaju.
Samo svoju pjesmu čuju,
koju ne čuju!
Miruju i sanjaju bez snova - do Utrnuća,
I bude se, kao da su satima spavali,
a tek su na tren oko sklopili,
žuti monasi u Ašokinom hramu u Meruliju.

Meruli - New Delhi, novembra 1976.

Čovjek - svijeća iz bengala

Motorni tanker „Lugano“ vlasništvo izvjesnog Tulera
gazi duboko okean pun avionskog goriva.
Prema luci Čitagong u Bengalu - Bangladeš -
vijore nade mornara željnih radosti ovozemaljske.
Drugi oficir palube dijeli zaradene dolare
dok motri na vezanog Španjolca
koji želi da brod potopi
jer, La Coruna sva zna
da ga Marija Elena kući vjerno ne čeka.

Grad sa morem na istom nivou
ne proizvodi alkohol,
ali se pred lukom na očigled carinika
vrši pretovar sanduka viskija
u džunke polugolih Bengalaca.

I dok naveče pijem taj isti viski
u hotelu „International“
Džordž Harison pjeva o Bangladešu
na dobrotvornom koncertu u Njujorku,
sakuplja novac za gladnu djecu i mašta
o oslobođenoj zemlji, žrtvi stranih interesa,
a ne zna da je Mudžiburi Rahman sa porodicom već zaklan.

Musliman u Daki klanja sabljolikom mjesecu
Ravi Šankar u Njujorku svira sitar na punom mjesecu.

Dok kroz neosvijetljeno predgrađe tražim lik
Bengalca Tagore, bivam osvijetljen svljećom
sa glave bogalja bez ruku i nogu
što je ostavljen na ulici
da prosi od jutra do večerl.
Dajem paru, ne iz milostinje već iz poštovanja,
gledajući u oči ratnim razaranjima.
Zadrhtala bi ti pjesma Rabindranate
da si mogao biti sa mnom pred čovjekom - svljećom.
Nije imao ništa sem oči
čiju težinu nijesam mogao otrpjeti,
čiju tugu ću nositi sa sobom
koja će mi govoriti o liku čovjekovom.

Mornari su su jutrom vraćali lakši i vedriji
dok sam se budio u novi dan koji mi je izgledao još teži.
Tanker „Lugano“ je iskrcao avionsko gorivo
i isplovio ka novim uzbuđenjima.
U Daki muslimani ostaje da klanja sabljolikom mjesecu
dok u mojem srcu čežnjivo pjeva tuga na punom mjesecu.

indijska državna željeznica

Alenu Ginzbergu

Tmasti oblak vlastodržac
davnim dahom vremenjenja
ulazi u odaje Indijske državne željeznice.
Moćnik sazdan besprekorno
nosi sobom stari sjaj i bijedu
i utruje se sa konjicom modernog potomka Višnua.

Dekor unutrašnjosti sijedog Bramana,
neprovjetren vjekovima,
djeluje uklopljivo u duga grla drvenih vagona
što ih sa svim srcem nudi Majka Indija.
Na svijetu jedino se može besplatno voziti
uslugom Njenog veličanstva Indijske državne željeznice.

Moderno pozorište je pred tobom
kada stupiš na prag magične željeznice
koja svakom utočište pruža i, uvijek u pokretu,
odaje vjeru u moguće putovanje bez kraja.
Indija, zemlja na putu,
zemlja prošnjaka i velmoža što istim žarom
za Put dijele zagušljivi zrak, drvenu klupu,
zajedničku pljuvaonicu i pravo da mogu biti gosti
na putovanjima bez kraja Indijskom državnom željeznicom.

Dom na šinama -
utočište beskućnika i tragača
u svoja njeđra krije svačije tuge i radosti
pronoseći ih zemljom kao da rasijava
ljudske težnje i želje.

Prodavac čaja prodorno opominje na žed
koja se ne zaboravlja pod nebom
koje ubjedljivo pruža Sunčeve daždi.
Bezbroj prosjaka se rodi i umre u vozovima
nošeni Zovom koji često nikada ne dokuče.
Bezbroj Ispruženih ruku traži.
Učim da milostinja nikud ne vodi,
Prvome daš svoju želju da pomogneš
i tek tada vidiš da si bio iskušan
i da tim nijesi ništa učinio.

Putuju tijela u novo sjutra koje jednako osviće,
traže duše spokoj u nekom kutku koji teško nalaze.

Na kraju ostaje jedino utjeha
kao vječna želja da se putuje
kao da se protiče.
I sitom i gladnom treba izlaz
što nude peroni Indijske državne željeznice.

Prolaze pored mene hramovi, pirinčana polja,
relikvije, gubavci, radže i monasi -
moje želje da putujem postaju Put.
Nikuda se ne može stići
samo se putuje magličnim vozom
Indijske državne željeznice.

Novembra, 1976.

**porculanska faza
jasminovog čaja**

plava vaza dinastije juan

Plava porculanska vaza sa bijelim
šljivinim cvjetovima iz četrnaestog vijeka
pripadala je dinastiji Juan .

Dinastije prođuše, a vaza ostade izložena
na prodajnom štandu
Internacionalnog pomorskog kluba u Dairenu,
kineskoj luci na granici sa SSSR-om.

Direktor Tang Čun, politički komesar provincije Šatung
za vrijeme kulturne revolucije,
pedantno i predano vodi poslove prodajnog muzeja.
Govoreći o svojim izuzetnim eksponatima
vrlo ljubazno objašnjava da je sretan
što se njihova kulturno-istorijska zaostavština
raseljava svijetom kako bi se saznalo
o ljepoti i blagu Narodne Republike Kine.

„Evo vidite - govori otmeno direktor Čun -
ova vaza iz dinastije Juan košta samo 300\$ USA.
Krasila je radni sto jednog antirevolucionarnog birokrate
koji se nje domogao na nepošten način.“

Plava vaza iz plave faze dinastije Juan
ne govori ništa samo čuti i sija.
Možda direktor Čun zna još nešto o njoj,
ali ništa ne govori, a ja želim znati više
o sudbini i prošlosti plave vaze sa šljivinim cvjetovima.

Dolaze mornari umorni od mora i pijani,
sa licima izboranim od soli i morske prašine,
piju litrenjake „Tsingtao“ piva i odvlače
u svoje mračne, uske i memljive kabine
porculanske vaze iz raznih faza kineske prošlosti.

Plave, crvene, žute, crne porculanske vaze
zaboravljaju na faze,
plove morima, kupe prašinu na nečijim policama
i čekaju da se mornari kući vrate
I da tada bojeni porculan i emajlirani sjaj faza
kineskih dinastija zasija,
da zasija sjećanje na
„International seamen's club“ u Dairenu,
na direktora Čuna, na „Tsingtao“ pivo i
antirevolucionarnog birokratu.

Dairen, januara 1971.

šampion rada fabrike „hero“

Mladi radnik br. 1 u fabrici „Hero“
šangajski je šamplon rada Čijang.
Norme redovno prebaca i ne misli o zastoju.
Hemijske olovke ispod njegovih ruku same pišu
i ne smetaju mu stare mašine -
njegove ruke su mlade.

U svijetu poznata fabrika „Hero“
u svojim grudima odgaja mlade radnike i šampione.
Njihove oči su bistre, pogled ukočen i prav,
oni ne znaju za zablude i promašaje -
samo jedan put je pred njima.

Mladi radnik Čijang jede pirinač
od devet do devet i petnaest,
zatim ustaje i za petnaest minuta
plaćenog odmora
pomjera normu unaprijed.
Norma unaprijed, a plata ostaje ista.
To su čisti i zdravi zanosi mladih Kineza.
Rad je stvaralaštvo, dug otadžbini.

Beskrajna traka nije potrebna
Čijang tačno u dva predaje Mingu u ruke
srce od hemijske olovke
i druga smjena nastavlja proces finalizacije.

Šampion rada fabrike „Hero“ izlazi na glavnu kapiju
kao pobjednik svaki dan.

Njegove ruke i glava su umorne,
ali on tone u lagani zanos,
u osjećaj korisnosti opštedruštvenoj zajednici!
Vadi iz dubokog džepa svečane radničke bluze
crvenu knjižicu citata predsjednika Mao Ce Tunga,
i čita:

„Svijet je vaš,

on je naš,

ali, na kraju krajeva,

on je vaš.

Vi, omladina, puni ste bodrosti i energije,

nalazite se u procvatu,

vi ste kao sunce u osam - devet časova ujutro.

Na vas se polaže nada.“

Završava citat i diže glavu visoko
šampion rada Čijang
u Šangaju na rijeci Jang Ce Kjang.

Za ručak riba i suvi grah,
popodne nastava u omladinskoj političkoj školi,
izvodi iz govora Mao Ce Tunga, decembra 1939. -
„Kineska Revolucija i K. P. Kina“ -
o nedostacima intelektualaca
koji se ne mogu stopiti sa revolucionarnim masama
u težnji za zajedničkom izgradnjom zemlje
i koji se mogu savladati samo
uz dugotrajnu borbu masa.

Kasno u noć šampion rada pije jasminov čaj,
u krevetu leži i sniva
da svi ljudi na svijetu
naliv perom „Hero“ pišu crvenim mastilom.

Šangaj, januara 1971.

mali cvijet na velikom zidu

Jednom, dok sam stajao na uglačanoj
kamenj ploči što vjekove poznaje,
mislio sam kakva su to vremena bila
kada je čovjek mogao graditi
zid, dijeleći svijet na dvoje.
Kakva su to vremena bila koja su
izmislila ovako strašan način
da se zaštite od tuđih napada -
kao što je Kineski zid cara Shih Huang Tia.

Velika je ljubav bila potrebna
da se sačuva zemlja Konfučija,
od najeze primitivnih, krvoločnih azijskih plemena,
koja su htjela sabljom procvat stvoriti.

Čuvao je zid svoje, od tuđih očiju,
tuđih ruku i tuđih običaja,
ali se nije mogao sačuvati
od jednog malog cvijeta što je iznikao
u kamenu Velikog zida.
Preko tog malog cvijeta mogao sam vidjeti
veliki odsjaj ljudske težnje da bude svoj.
Mali cvijet je iznikao tamo gdje nijesu
ljudi gazili kruto i osvajački.
Da nije bilo cvijeta na kamenu Velikog zida,
ni ja ga ne bih mogao osvojiti,
ovako smo osvojili jedan drugog,
na prvi pogled, ljubavlju nevinom.
U meni nijesu ostali podaci o njegovom otporu,
nijasam ponio teret poročnih vremena
već smiješak malog cvijeta koji me zaveo
i osvojio prije mog osvajačkog pohoda.

I sada dok cveta u meni,
znam da niko nije osvojio Veliki zid
i da je Zid bio most
preko kojeg su prošli osvajači
plativši putarinu.

Na Kineskom zidu kod Dairena, januara 1970.

hamburger i coca-cola

***Ponekad hodaju ljudi sa novčićima na očima,
obilno grabe kutlačom iz mozga, lakomost
trbuha da nahrane,...***

Volt Vitmen

balkan express

Balkan putuje ekspresnim vozom,
putuje upakovani konzervirani gnijev
bez etikete i sa naznakom „lako lomljivo“
putuju porijekla, emocije, ambicije.

Sa usoljenom ribom, suvim mesom i čvarcima,
rakijom, do granice, kao najboljim savjetnikom,
putuju moji zemljaci u nadanja za Deutschland Mark.
Putuju i ostavljaju sve za sobom:
prijave na biro rada, vjerenička obećanja,
pobratimstva, radne akcije, diplome i partijske knjižice.
Ostavljaju sebe za godinu ili dvije,
konzerviraju svoje želje i planove
dok se vrate istim putem, samo unatrag, iz Germanije.

Od Balkana i za Balkan ekspresno svakodnevno juri
čelična zmija nabijena nadom
koja transfuziju daje malaksalom biću.
Vagoni drhte od ambicija i želja -
ujedinjeni su gastarbajteri čitavog svijeta.
Talijani, Jugosloveni, Turci i Grci,
po tuzi znana bratija,
devizne uloge na grudi meću
i odlažu na neku godinu sreću.
Turčin iz Anadolije derviše sniva
i sufi ples bez kraja
vrti se, vrti na kružnom putovanju,
od Istambula do Kelna.
Neznabošci, u ime Boga, svoja stradanja nose
i subotom naveče pijanom rukom, neke radio talase traže.
Stanice na radiju su jedina svratišta,
što za tren usporavaju vrtešku u glavi
i odnekud prizivaju drage planine, mir zavičaja,
sunce rodne Crne Gore.

Ekstremna emigracija prati iskrcavanje
brodolomnika na novo tlo
i kao spasilačke ekipe Crvenog krsta
nude pomoć i usluge, ne baš bespovratno.
Rodoljubci se najbolje prepoznaju u tuđini,
brat je brat samo preko crte,
u krugu domaćih problema ne osjeća se žar patriote.
Grk sanja Zorbu na pješčanom Egeju,
sirtaki, metaksu, lom tanjira.
Zveči staklo na podu
kao metalna marka u glavi.
Balkan Express nudi svemoguće,
tutnje čelični točkovi u neizvjesnost,
nose preplašene željodbije i ratne invalide.
Aušvic, Dahao, Berlin,
neke sličice istrgnute iz sjećanja
nestvarno u vremenu vise.
Etiketa novog života i blagostanja
uz vrisak lokomotive Orijent ekspresa
na našem srcu se piše.

Decembra, 1976.

denovljanske noći

Denovljanske noći vode u razbibrigu,
za one koji umiju više nego da se zabave,
za one koji su satjerani na poslednju stanicu Mediterana -
svi putevi vode u via Pre.

Mornari više ne svraćaju u kuću Krstofa Kolumba,
more više nije zabava,
nema više duela sa muževnim mišicama boga Neptuna -
svi putevi vode u duel sa konačlštem via Pre.

Denovljanske noći gase slavu Palazza Municipale,
na trgu slavnog Andrea Dorie ni turista nema više.
Da nije male knjižnice, gdje kupujem knjigu reprodukcija
Žorža Braka
moje pretenciozne namjere da se ogledam, bile bi neuslišene.
Gitara, voće i vrč podsjećaju me
na mladog travestitu, mašinskog radnika predgrađa
Sampierdarena.
koji poslije napornog rada u fabrici nalazi zabavu
u via Pre, gdje svi putevi vode.

U baru „Zanzibar“ mi se pričinja da prepoznajem neke
zemljake, koji se ponašaju odveć gazdinski,
za slučajne prolaznike,
odveć daleki i nepristupačni, da mogu da ih pozdravim.
Njihove oči, ispod crnih naočara, dovoljno mi govore.
Mislim da mi kažu da ne prilazim,
mislim da znaju da su zarazni
i da je svaki kontakt sa njima rizičan.
Ni tamne naočare ne mogu sakriti
krajčak tuge u oku gorštaka
koji su htjeli više nego što su mogli.

Denovljanske noći ne poznaju groblje
mojih Srba, dobrovoljaca, koji se nekom igrom slučaja
obreše zauvijek na zapuštenom proplanku iznad grada.

Denovljanske noći nude mnogo
za malo novca, ali puno rizika;
onima koji umiju više nego da se zabave,
za one koji su satjerani na poslednju stanicu Mediterana -
svi putevi vode u via Pre.

Denova, septembra 1972.

dragon moreplovac

U roterdamskom klubu „Stella Maris“
između dva brodoplovlja,
ja i moj Dragon moreplovac stišavamo mora
u uzburkanim kriglama „Heineken“ piva.

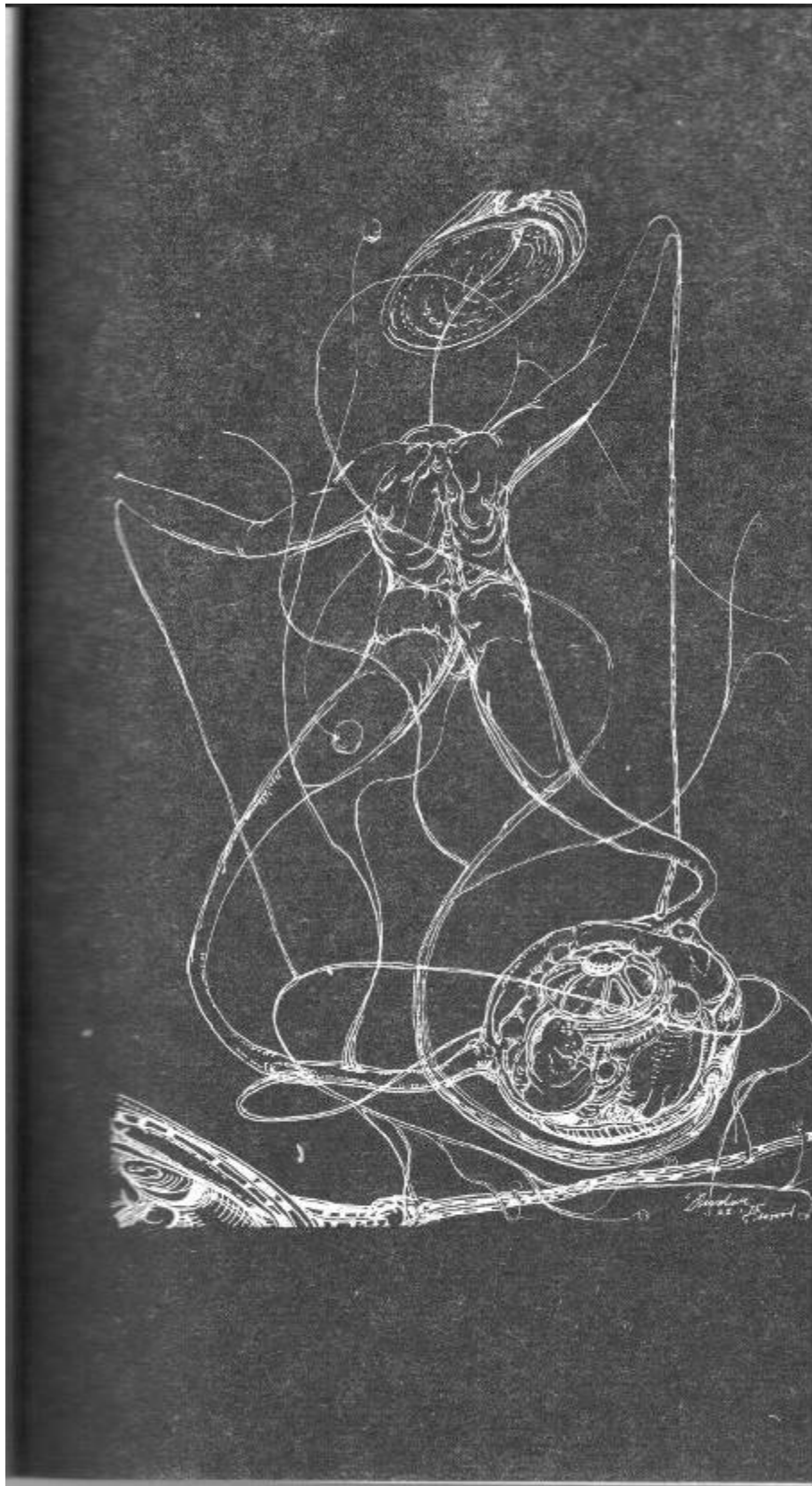
Vezao je lađe Zmaj od Nevere i presolio čelo,
igrao je igre bjelosvjetske, pa je i zaboravio ko je.
Bio je Kineski zid moj Dragon moreplovac,
bio je leprozni Bengalac, prostitutka bez lijeve dojke.
bio je Amerikanac u Vijetnamu sa odlikovanjem,
Vijetnamac spržen bacačem plamena,
arapski emir dok jede bijelo grožđe,
trbuh igračice Marine Kotkine,
svileni šal Isidore Dunkan,
atentator na papu Pavla, štitićenik misije Majke Tereze,
demonstrant u Parizu hiljadudevetstotinašezdeset i osme.
Svetio se Amerikancima, svetio se Rusima,
ljubio je Kaliforniju sunčanu, veseloženu Odesu,
jeo bijelu halvu u Tunisu, pušio opijum u Karačiju,
trgovao sa singapurskim džunka - ljudima,
grlio je andaluzijske flamenko svirače,
igrao je igre bjelosvjetske, pa je i zaboravio ko je.

Sada Dragon moreplovac pije „Heineken“ pivo
na popodnevnoj dobrotvornoj zabavi
katoličke omladine u klubu pomoraca „Stella Maris“,
sluša pobožnu Elmu što pjeva odu hvaljenom Isusu,
i misli na agencije za zapošljavanje pomoraca
i na sve tanju uštedevinu.

Sanko Steam Ship Company, Zapata on - Shore Services,
Baretto Shipping Company, Neska Lijner Agencijes,
Captain Crapp Private Agency i mnogi drugi
su Dragonu, mojem moreplovcu, otvarali vrata
i još jače zatvarali za vrijeme krize pomorskog poslovanja.

Pije za zadnje pare zadnja pića kao ohrabrenje
i smišlja gdje da prespava noć,
igra igru bjelosvjetsku i zaboravlja ko je.
Amerikanac sa investicijama, Poljak sa kamatama,
Rus bez pšenice, pšenica bez kukolja,
Bugarin bez Rusa, Rus bez Amerikanca,
Amerikanac u Parizu, Pariz bez Ajfelove kule.
Jugosloven sa pasošem koji ulazi u avion JAT-a
na liniji Amsterdam - Beograd
i štednom knjižicom sa znatnim deviznim ulogom,
porodicom koja ga voli takvog kakav jeste.
Sa devizama, ili bez njih, čekaju ga dječije ručice
i raširene oči željne ljubavi.
Igra igru bjelosvjetsku i zaboravlja ko je,
moj Dragon moreplovac
što sad plovi u suzama kao jedinom moru i
jedinom domu hodajući po bijelom svijetu
i sve pokušavajući da se sjeti ko je.

Rotterdam, aprila 1977.

trbuh igračice marine kotkine

Sve što ima Konstanca, to nema igračica Marina Kotkina.
Ne baš ljubaznog vojnika na ulazu u grad,
dosadne švercere za trgovinu na malo,
sitnu inteligenciju koja tiho priča
dok duго ispija kafu u skrivenim ložama kafana

Marina Kotkina ima ples od sedefa,
bedra od neskrivanja,
trbuh koji se bjelasa
u mraku podzemnog bara hotela „Bristol“.

Kotkina igra bez lažnog zanosa,
pokazuje svoju tajanstvenu igru
tijela koje sve zna i sve vidi,
tijela koje ne zna za skrivanja.
Marina ima tijelo bez tajni.

Na ulazu u njenu zadužbinu
vrata čuva Kerber sa očima od zabrana.
Njemu ne može promaći niko i ništa
što je domaći budno čuvani moral,
Marina Kotkina je za izvoz
ona je konj za trku, do tuđih granica.
Marina je dobrodošlica
i osmijeh bez kraja.

Sve što ima Konstanca, nema igračica Marina Kotkina.
Kip Slobode na glavnom trgu,
kristalne vaze najboljeg kvaliteta,
izgnanstva za djevojke što ljube strance.

Marina ima trbuh od sveznanja
čije draži šalje koncentričnim krugovima
do oka koje u mraku traži tren smiraja.
Marina iz centra svog biča
šalje široke krugove
što se okupljaju u mom oku
kao u tački zbivanja.

Sve što nema Konstanca, ima Marina Kotkina.

Konstanca, oktobra 1970.

most na seni

Jedan trenutak zaustavljanja na mostu na Seni
je dovoljan da vratiš vrijeme kao vrtešku
u suprotnom pravcu.
Iz mutne i hladne vode, po kojoj plove
listovi platana i hrastova,
izranjaju glave, ruke i tjelesa.
Prepoznajem neka poznata lica i neke poznate glave.
Ruke grčevito traže spas iz nutrine tajanstveno Sene.
Na površini izranjaju neke slike,
kičice, palete, mladalačke brade i zanosi.
Sve to plovi bez cilja nizvodno rijekom.
Plove Impresionisti, poentilisti, kubisti;
plove traume, halucinacije, mamurluci,
narkoze, azbint i kokain.

Sa mosta na Seni samo za trenutak
možeš vidjeti galeriju Ilkova bez kraja,
galeriju nemoći od početka,
konzerviranu esenciju truda.
Tragedije u ime spasenja plove
bešumno uz obale ovog vremena
tražeći put ka vanvremenskom.
Most na Seni spaja obale,
ispod kojeg teče uzburkivana mirna voda,
Prapočetak i kraj zanesenih,
utočište ponesenih i konačište odnesenih.

Jedan trenutak zaustavljanja na mostu...

Pariz, decembra 1976.

new york hamburger

Andy Warholu

Goveđi but iz Argentine
datiran prvog dubokog zamrzavanja 1948,
ovčija plećka iz uvoza izmrcvarena uskim vagonima,
svinjske iznutrice fino samljevene,
začin i što više bibera da se vonj ne osjeća -
lako probavljiv obrok prosječnog Amerikanca,
Hamburger i Coca-cola.

Noć u Americi je budnija od dana.
Za nekoliko sati ukradenih od sna
treba nadoknaditi dnevnu težnju za dobrom zaradom.
Na brzinu jesti, piti na brzinu,
na brzinu se pijanstvom krijepiti
i još brže se trijezniti.
Najbolji recept za dobar obrok -
hamburger između dva, što tanja, parčeta hleba
viski i flaša coca-cole.

Brz, efikasan i dobro probavljiv obrok ko pjena -
jedeš očima, a piješ glavom
i ne vjeruješ u to da si sasvim zadovoljan -
što povećava tvoj apetit.

Milionska kolona kadiłaka
lijeno se ulicom valja.
Htio bih preko u kineski restoran „China place“,
treba ulicu i saobraćaj bezbijedno preći -
bolje ostati na istoj strani ulice
i na ćošku jeftino hamburger pregristi
i sa tim završiti.

New York hamburger mami -
i kad si gladan i kad to nijesi.
Milion strpljivih prodavaca sa telećim očima
tvoju slabost i zijev stomaka čekaju,
strpljivo čekaju, skoro dostojanstveno,
da hladan, na brzinu podgrijan, hamburger,
ko pilotinu u stomak svališ
i da te isprate ljubaznim pogledom i riječima:
„opet dođi“.
Možda je to i jedina prilika
da ti neko srdačan povratak zaželi
i zato opet dođi
u New York Hamburger miješanog mesa.

Činovničke oči okruglih pljeskavica
na šalteru ljubazno čekaju
i poslije prve tvoje riječi
sve ostalo zaboravljaju.
Dobijaš tiket za put bez povratka
i smiješiš se, jer ništa ne shvaćaš.
Sve je fino uigrano i, skoro smiješno, jednostavno,
sve do prvog kioska sa firmom „Hamburger“
gdje shvataš da si dio mijevenog mesa
nepoznate sadržine
i da ne možeš izbjeći ekspres obrok
„New York Hamburger“.

New York, maja 1979.

plava epoha

Vrijeme na Zemlji znatno varira
kada uđeš u novu vremensku zonu
pomjeri skazaljke časovnika naprijed ili unazad -
Beograd se od Njujorka šest sati razlikuje,
zato reguliši časovnik kada se spustiš na aerodrom Kenedi.

Plavi Atlantik razdvaja Novi od Starog svijeta
Plavo nebo išarano bijelim tragom mlaznjaka
Plava džamija u Istanbulu sakriva igru derviša
Plavi mozaik na prozoru Dalaj Lame.

Bila je samo imaginacija o blaženstvu i plavom svodu,
ali još nam plavi plava faza u glavi
dok idemo u kaljavim cipelama
naizgled čistim i pravim plavim putem.

Urbani dekor mora ostati neokrnjen
da bi poslije svega u nama bilo vjere u njega
da bi poslije njega u nama ostala
Sveta Vječna Patnja i čisti lik Svevišnjega
sa kojim smo vezani na vijek vjekova, Amin.

Plavi sarkofag Adolfa Hitlera
Plave vitice Marlen Dietrich u očima miliona
Plavooka ljepotica prima plav srca njenog ljubavnika
Plavetnilo svakog izlaska i Zalaska Sunca.

Bilo je vrijeme za večernju molitvu
muslimani sa obadviije zaraćene strane
odlažu puške
i persijski sag pod koljena i čelo stavljaju
i Alahu se u molitvi predaju kao bratu
kad brata ne može biti u ratu.

Dok Muslimanska braća Jerusolim parčaju
Ramazan i Bajram svi još slavuju
i poslije teškog i krvavog dana
noći i šerbetu se predaju, merhaba

Plavi san i dalje vojuje
Plavi turban od arapske svile
Plava sfinga u srcu faraona
Plava marama na očima Gospe od Pravde.

Španski metalski radnik slavi Prvi maj
bijela košulja i crveni šal
glava puna plana za budući san
stomak prazan obično pred praznički dan.

Šaka stisnuta u pozdrav ili prijetnju
grči ostatak porodičnog fonda.
Internacionalno trudeći se
proleteru svih zemalja ujedinije se.

Plava svitanja privremene konvertibilne valute
Plavi bokovi Merilin Monro
Plava ptica od milion kubika
Plavu epohu bilježi Istorija.

Slobodan Vučković je i svojom prvom knjigom stihova „Cvijet na kamenu“ skrenuo pažnju književne kritike i čitalaca svojom osobenošću izraza, bogastvom jezika. On ponire u ljekoviti predio sna i jave, traga za prapočetkom sopstvenog iskustva i iskustva svijeta.

Pjesme Slobodana Vučkovića su prevučene korjenom tragike, sjete, oplemenjene su toplinom mediterana. On je znao umaknuti zamkama kako tradicionalnog tako i pomodnog pjesništva.

Novi Vučkovićev rukopis plod je jedinstvene životne i pjesničke avanture. Putujući svijetom, ili ga maštom dodirujući, pjesnik je otkrivao neobične krajeve, ljudske sudbine i drukčija poimanja života. Međutim, to je samo po formi tzv. putopisna poezija, to je, u stvari, samo prvi sloj rukopisa. U podtekstu, riječ je o samom intimnom iskazivanju pjesnikovog bića i odgonetanju čovjekove sudbine uopšte.

U tom smislu, pjesnik je ostvario komunikaciju sa svijetom i, spajajući objektivne životne elemente sa svojim intimnim svijetom, donosio uspjele pjesničke fragmente i cjeline.

Slobodan Vučković je rođen 1950. godine u Titogradu. Poeziju piše i objavljuje u brojnim književnim časopisima od 1970. godine.

U zajedničkoj zbirci stihova Književnog kluba u Baru „Vertikale“ (1979) zastupljen je sa nekoliko pjesama.

Književna omladina Crne Gore mu 1980. godine objavljuje prvu knjigu stihova „Cvijet na kamenu“. Student je Nastavnčkog fakulteta u Nikšiću. Sada živi i radi u Baru.

